

DEN DONAU AF. Panorama van Weenen; op den achtergrond de Donau.

DEN DONAU REIZEN door Dr. W. J. v. BALEN

Ik ben verzot op varen. Als er maar een klein kansje is op een boot, dan mis ik er met plezier mijn trein voor, ook al was het de Rheingold Express. Mij is de Rheinexpress liever, die bedaard trotsch de beide oevers doorpeddelt, en het verrukte oog van wijnbergen op ruïnes en van kasteelen op kerktorentjes laat glijden. Of de Elbeboot, van Dresden omhoog door het zandsteengebergte tot diep in Bohemen, of welke rivier men maar wil.

Och, als ik nu héél eerlijk wil zijn: ook het Delftsche bootje vind ik een genot, of de boot over Amstel en Gouwe en Leidsche Rijn. Varen is mijn leven, varen is mijn lust. Mijn vrienden plagen mij er mee, mijn vijanden benijden mij er misschien wel om.

Zoo zonder walm en stof en gerammel voort te glijden, in de heerlijke frissche lucht. Misschien wel onder een blauwen hemel met een zonnetje, Op z'n tijd een gezellige maaltijd aan dek met een passend glaasje er bij. En dan gezapig staren naar de kleurige oevers en naar het blanke water. Wát een genot, om zóó te mogen reizen!

Wie den Rijn bezoekt, weet dit heel goed: bij zijn reisplan hoort de boot, net zooals de gondel bij Venetië.

Wie langs de Elbe komt, mist de boot niet zoo spoedig, want ook vanuit den trein ziet men toch al heel wat.

Maar wie naar Weenen of Boedapest reist, beseft doorgaans in het geheel niet wat de D-trein hem laat missen, en hoe genoeglijk hij het had kunnen hebben wanneer hij

de boot had genomen. Het duurt alleen iets langer. Maar voor wien het reizen zelf doel is, en niet middel om gauw ergens te zijn, voor hem is de boot uitgevonden.

Bovendien is de treinreis op dit traject al bijzonder vervelend en eentonig; daarbij komt nog dat men reeds een nacht tusschen de wielen heeft doorgebracht, en nu in een volgepropte coupé zit te snakken naar het einde. Daarom: in Passau, aan de Beiersch-Oostenrijksche grens, stappen we uit, en van hieruit beginnen we een nieuw leven.

Passau is een eerwaardige oude stad aan den Donau, van echt Zuidduitschen bouwtrant. Hier wordt de rivier voor het eerst bevaren met passagiersschepen, terwijl vrachtbooten al van Regensburg af den dienst onderhouden. Maar in Passau wordt het landschap pas mooi. Men vaart tusschen kleurige rotsbergen door, die met ruige bosschen begroeid zijn. Hier en daar een kasteel of een ruïne, zelden grootsche landschappen, maar altijd iets liefelijks en bekoorlijks.

Aan het eind van dien dag komt Linz. Hier overnachten wij. Een vrij banale stad, reeds geheel Oostenrijksch, met die geel gepleisterde huizen.

's Morgens gaat het opnieuw stroomaf, eerst door een wijd dal met hier en daar een kerkje boven op een hoogen heuvel. Wij passeeren stroomversnellingen, den gevreesden „Strudel”. En daarna verrijst het reusachtige kloosterpaleis van Melk op den rechteroever.

DEN DONAU AF. Dürnstein in de Wachau.